

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. T. A., nar. X, bytem X

zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova
1417/25, 110 00 Praha

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, sídlem
Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 17. 7. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2022, č. j. CPR-
28038-2/ČJ-2024-930310-V223

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Usnesením Policie ČR Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 4. 2024 č.j. KRPK-2318-124/ČJ-2022-1900022 bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování dle § 101 písm. c) správního řádu.
2. O odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21. 6. 2022, č. j. CPR-28038-2/ČJ-2024-930310-V223 tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené usnesení bylo potvrzeno. Žalobce argumentuje dvacetiletou délkou pobytu v ČR, avšak již ke dni 30. 3. 2019 bylo žalobci povolení k trvalému pobytu zrušeno a žalobce tak již 5 let pobývá na území ČR neoprávněně, resp. na opakovaně správní řízení ve věci dle § 101 písm. c) správního řádu, přičemž za tuto dobu žádné pobytové oprávnění nezískal, ale ani nevycestoval. Jediným zdánlivě relevantním důvodem pro vyhovění žádosti o stanovení nové doby k vycestování je plnění povinné školní docházky nezletilých dětí a existence rodinných vazeb, tedy o stejné důvody, na základě nichž bylo v minulosti jeho žádostem o vydání nového rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování, vyhověno. Postupem doby již důvod, pro který bylo v minulosti žádostem žalobce vyhověno, nedosahuje takové intenzity, která by byla důvodem pro opětovné vyhovění žádosti. Dcery žalobce jsou ve věku 10 a 12 let, kdy se již ve větší míře osamostatňují, přičemž žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, jež by potvrzovala jejich naprostou závislost na jeho výchově, péči a podpoře. V případě vycestování žalobce z území ČR zůstanou dcery žalobce spolu se svou matkou, jež zde pobývá na základě povoleného trvalého pobytu. Rodinná vazba mezi žalobcem a jeho rodinou existuje, avšak aktuálně není nenahraditelnou vazbou takové intenzity, jež by odůvodňovala naprostou nezbytnost dalšího pobytu žalobce na území. Žalobcem tvrzené a v řízení zjištěné skutečnosti tak neodůvodňovaly zahájení nového řízení, resp. vydání rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování.
3. K námitce nedostatečného zkoumání přiměřenosti dopadů dle § 174a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a provedení testu proporcionality žalovaný uvedl, že předmětem řízení byla změna pravomocného rozhodnutí pouze ve výrokové části týkající se doby ke splnění povinnosti v souladu s § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., nikoli celého rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU. V tomto případě správní orgány nejsou povinny opětovně zkoumat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života, navíc toto již bylo posouzeno nejen odvolacím orgánem v rámci odvolacího řízení, ale i Krajským soudem v Plzni a NSS.
4. K námitce týkající se postupu správního orgánu I. stupně v rozporu se závazným právním názorem odvolacího orgánu vysloveným v rozhodnutí č.j. CPR-3826-2/ČJ-2024-930310-V223 ze dne 29. 2. 2024 žalovaný uvedl, že postup tohoto orgánu byl plně v souladu s právním názorem žalovaného, kdy správní orgán I. stupně zahájil řízení o stanovení nové doby k vycestování, v rámci něhož byl spolehlivě zjištěn skutkový stav, řádně vyhodnocen a napadené usnesení bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

II.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

5. Dle žalobce správní orgány nesprávně posoudily právní otázku, zda žalobcem uváděné skutečnosti, tj. délka pobytu na území ČR přesahující 20 let, přítomnost dvou nezletilých dětí plnících povinnou školní docházku a sdílení společné domácnosti s nimi a manželkou s povoleným trvalým pobytem, odůvodňují opakované stanovení nové doby k vycestování z území podle § 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na předchozí opakované stanovení nové doby k vycestování z území za neměnných skutkových okolností považuje žalobce postup správních orgánů rovněž za rozporný s § 2 odst. 4 správního řádu, tj. se zásadou ochrany legitimního očekávání.
6. Žalobce měl rovněž zato, že se správní orgány v nedostatečném rozsahu vypořádaly s proporcionalitou dopadu jejich rozhodnutí z hlediska zásahu do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a nejlepšího zájmu nezletilých dcer chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 písm. a) návratové směrnice. Tyto vady napadeného rozhodnutí způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
7. Žalobce je dále přesvědčen, že oběma správními orgány nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti odůvodňující odchýlení se od jejich předchozího postupu. Ke dni podání jeho poslední žádosti byly naplněny všechny důvody vyjmenované v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a čl. 7 odst. 2 návratové směrnice, tj. žalobce pobýval v ČR mimořádně dlouhou dobu, od r. 2002, v ČR se narodily obě jeho nezletilé dcery, jež plní povinnou školní docházku a žalobce s nimi i jejich matkou sdílí společnou domácnost. Dcery nejsou schopny s ohledem na svůj věk fungovat samostatně, na svých rodičích jsou závislé a v každodenních záležitostech na ně odkázané. V průběhu správního řízení bylo znovu potvrzeno vše, co bylo ohledně rodinných poměrů žalobce zjištěno v předcházejících řízeních, tj. mj., že právě žalobce zajišťuje chod domácnosti, mladší dceru vodí do školy, obě dcery po jejich návratu ze školy hlídá, zatímco manželka je zaneprázdněna podnikatelskou činností a finančním zaopatřením celé rodiny, přičemž pracuje každý den od 8 do 18 hodin.
8. Dle žalobce z příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by v tomto typu řízení měly správní orgány zvlášť posuzovat nezbytnost přítomnosti rodiče nezletilého dítěte plnícího povinnou školní docházku. Z příslušných ustanovení zákona vyplývá pouze, že by správní orgán měl přezkoumávat, zda důvody vymezené v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jsou na straně cizince dány, případně zda trvají či nikoli, což lze dovodit i z formulace § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jenž správnímu orgánu nedává prostor pro uvážení, zda nové rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování z území v případě existence důvodů dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydá či nikoliv. Ze strany správních orgánů se tak jedná o nepřípustné dotváření zákona v neprospěch žalobce. Samotná doba, která již byla žalobci k vycestování z území poskytnuta či to, že žalobce dosud neučinil aktivní kroky směřující k vycestování z území, jsou skutečnostmi irelevantními pro dané řízení, v té souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí NSS z 19. 11. 2019, č.j. 4 Azs 235/2017-39.
9. Správní orgány se dle žalobce nedostatečně vypořádaly s přiměřeností dopadu jejich rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování

soukromého a rodinného života, neboť s ohledem na specifickou povahu a smysl řízení podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jímž je odstranění tvrdosti uložené povinnosti opustit území, by měla být přiměřenost dopadu negativního rozhodnutí o žádosti cizince o stanovení nové doby k vycestování z území zvlášť posuzována a nelze ji ztotožňovat s posouzením proporcionality zásahu do tohoto práva provedeným přímo v rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobce je v důsledku napadeného rozhodnutí nejen nucen k vycestování z území, ale současně vzhledem k nesplnění podmínky trestní zachovalosti nemá jistotu, po jak dlouhou dobu se nebude moci za svojí rodinou do ČR vrátit a hrozí mu tak odloučení na předem nepředvídatelnou dobu. Žalobce navíc v zemi původu již nemá srovnatelné sociální, rodinné a ekonomické zázemí, nemá se kam vrátit a jeho vycestování by tak mohlo celou rodinu uvést do stavu hmotné nouze. Skutečnost, že byl žalobce od své rodiny v minulosti v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody, odloučen, nevypovídá bez dalšího o přiměřenosti důsledků jeho opětovného odloučení od rodiny.

10. Individuálním okolnostem soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny byla správními orgány věnována jen minimální pozornost, a to výlučně s odkazem na provedené posouzení přiměřenosti zásahu do téhož práva, což žalobce považuje vzhledem ke specifické povaze, smyslu tohoto typu řízení a důsledkům napadeného rozhodnutí za nesprávný postup a napadené rozhodnutí je v tomto směru nedostatečně odůvodněné.
11. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nijak nereagoval na jeho námitku týkající se nedostatečného zohlednění nejlepšího zájmu jeho nezletilých dcer chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 písm. a) návratové směrnice. Úvahy týkající se nejlepšího zájmu nezletilých dcer žalobce, jejich vymezení a jejich následné poměření s protichůdným veřejným zájmem na neprodleném vycestování žalobce z území přitom v napadeném rozhodnutí zcela absentují, v důsledku čehož je žalobce považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Žalobce proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 7. 2024 odkázal na napadené rozhodnutí, kde se k celé věci podrobně vyjádřil a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro něž bylo řízení o stanovení nové lhůty k vycestování žalobce zastaveno. Je přesvědčen, že se s argumenty žalobce v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal a je přesvědčen, že v rámci řízení dle zákona č. 500/2004 Sb. napadené usnesení nepodléhá povinnosti posuzovat dopad do rodinného a soukromého života, neboť se jedná pouze o změnu lhůty ke splnění povinnosti stanovené pravomocným rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU. Z rozhodnutí NSS č.j. 4 Azs 235/2017 ze dne 19. 11. 2019, na něž žalobce odkazuje, je patrné, že řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování je v rámci obecných zásad správního řízení klasickým správním řízením, jež může být ukončeno jak kladným, tak záporným rozhodnutím. V případě možnosti pouze kladného vyhovění žádosti by žádné nové řízení nemuselo být vedeno a nová lhůta ke splnění povinnosti vycestovat z území členských států EU, by byla automaticky prodlužována po celou dobu existence důvodů uvedených v § 174a odst. 2 zákona č.

326/1999 Sb., tedy v případě rodinných vazeb by tento důvod existoval vlastně po celou dobu života žalobce a stanovení nové lhůty k vycestování by tak nahrazovalo pobytové oprávnění s tím, že oproti žádosti o pobytové oprávnění nemusí cizinec předkládat žádné náležitosti prokazující jeho oprávněnost k pobytu a správnímu orgánu by byla znemožněna možnost tyto skutečnosti prověřovat, neboť by ke stanovení nové lhůty k vycestování postačila pouze existence důvodů uvedených v § 174a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., tedy např. dítě ve věku povinné školní docházky či rodinné vazby.

13. Žalovaný konstatoval, že je přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí právního řádu, ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Vyjádření žalobce

14. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 15. 8. 2024 uvedl, že skutečnosti zjištěné žalovaným nerozporuje, avšak má zato, že skutkový stav v jeho věci nedoznal takových změn, jež by oproti předchozím řízením o žádosti o stanovení nové doby k vycestování z území odůvodňovaly vydání jiného rozhodnutí, naopak jsou naplněny všechny důvody příkladmo vymezené v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s č. 7 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 a to ve velice vysoké a závažné intenzitě. Zdůraznil, že stanovení nové doby k vycestování z území je institutem sloužícím ke zmírnění tvrdosti uložené povinnosti opustit území zejména v těch případech, kdy nelze předvídat, zda cizinec po návratu do země původu získá nové pobytové oprávnění na území ČR, případně za jak dlouhou dobu, jako tomu bylo v případě žalobce, jenž nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, jejíž nesplnění je překážkou vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželkou. Trvají-li důvody pro stanovení nové doby k vycestování z území, pak není vyloučeno její opakované stanovení a v té souvislosti je zcela irrelevantní, zda cizinec již podnikl aktivní kroky k vycestování či jak dlouhá doba k vycestování mu byla již poskytnuta a podstatné je pouze to, zda jsou na jeho straně dány důvody pro stanovení nové doby k vycestování z území podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

V.

Jednání před soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Ve věci bylo rozhodnuto při ústním jednání s ohledem na stanovisko žalobce.

VI.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Ze správního spisu soud zjistil, že skutkový stav popsáný v napadených rozhodnutích odpovídá obsahu správního spisu. V průběhu správního řízení žalobce nijak nerozporoval naplnění skutkové podstaty uložení povinnosti opustit území, když bylo zjištěno, že na území ČR pobývá od roku 2002, přičemž jeho trvalý pobyt byl z důvodu pravomocného odsouzení a výkonu trestu odnětí svobody v roce 2019 zrušen. Následně bylo z důvodu neoprávněného pobytu dne 15. 8. 2022 vydáno rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států EU a na základě opakovaných žádostí žalobce byla stanovována nová doba k vycestování, přičemž žalobce své žádosti odůvodňoval rodinnými vazbami s tím, že žije ve společné domácnosti s manželkou a dvěma nezletilými dětmi plnicími povinnou školní docházku, na jejichž výchově se významnou měrou podílí, neboť manželka svojí podnikatelskou činností zajišťuje jediný příjem rodiny.

17. Podle § 50a odst. 3 písm. c) věta čtvrtá zákona o pobytu cizinců *„Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“*
18. Dle § 101 písm. c) správního řádu *„Provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změni dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.“*
19. Dle § 102 odst. 4 správního řádu *„Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.“*
20. Soud upozorňuje, že v rámci soudního přezkumu dle s.ř.s. jsou považována obě rozhodnutí správních orgánů, tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně i správního orgánu rozhodujícího o odvolání, za jeden celek (srovnej rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012–48 [23])
21. Hlavní skupina žalobních námitek žalobce směřovala proti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
22. V první řadě se soud zabýval otázkou, zda si správní orgány obstaraly dostatek podkladového materiálu pro pozdější rozhodnutí o přiměřenosti napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že správní orgán I. i II. stupně shromáždil v této souvislosti dostatek podkladového materiálu pro učinění objektivního závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Za tímto účelem byl proveden výslech žalobce, jeho manželky a dcer v postavení účastníka řízení. Správní spis obsahuje rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-656-5/ZR-2019 ze dne 30. 3. 2019 o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. a stanovení lhůty k vycestování, žalobou napadené rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí, a to bylo potvrzeno. Žaloba, již žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal, byla rozsudkem zdejšího soudu č.j. 17 A 31/2022-52 ze dne 6. 2. 2023 zamítnuta, proti němu podaná kasační stížnost byla odmítnuta pro

nepřijatelnost.

23. Rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 15. 8. 2022 č.j. KRPK-2318-58/ČJ-2022-190022 byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států EU a byla podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU ve lhůtě 60 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo následně zamítnuto. Rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 23. 1. 2023 č.j. KRPK-218-82/ČJ-2022-190022 byla stanovena nová doba k vycestování z území členských států EU nejpozději do 180 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.
24. Rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 23. 7. 2023 č.j. KRPK-2318-95/ČJ-2022-190022 byla žalobci stanovena nová doba k vycestování z území členských států EU nejpozději do 120 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.
25. Rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 22. 11. 2023 č.j. KRPK-2318-106/ČJ-2022-190022 bylo řízení o vydání nového rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování dle § 101 písm. c) správního řádu ze dne 26. 10. 2023 týkající se pravomocného rozhodnutí č.j. KRPK-2318-58/ČJ-2022-190022 ze dne 15. 8. 2022 zastaveno. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 2. 2024 č.j. KPR-3826-2/ČJ-2024-930310-V223 bylo na základě odvolání žalobce výše uvedené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí s ohledem na nedostatečné odůvodnění nevyhovění žádosti na základě stejných podkladů a důvodů, na základě nichž bylo dvěma předchozím žádostem žalobce vyhověno.
26. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje č.j. KRPK-2318-124/ČJ-2022-190022 ze dne 10. 4. 2024 bylo řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování zastaveno. Následně bylo vydáno rozhodnutí napadené žalobou, jež je předmětem tohoto řízení.
27. Soud považuje za nutné zdůraznit, že s rozhodnutím o povinnosti opustit území se nepojí zákaz opětovného vstupu do ČR a z povahy věci proto takové rozhodnutí představuje mírnější zásah do soukromého a rodinného života cizince, než jakým je vyhoštění. Právě zohlednění rodinné situace žalobce bylo důvodem pro dřívější opakovaně vydané rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života žalobce. Zásah spočívající v uložení povinnosti opustit území lze považovat za nepřiměřený pouze ve výjimečných situacích, jež by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. Je přitom třeba mimo jiné zohlednit i to, jak složitý bude v konkrétním případě návrat cizince do ČR. Při posuzování samotné přiměřenosti napadeného rozhodnutí přihlížel žalovaný ke všem relevantním faktorům, které mohly mít na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí vliv. Zejména tak posuzoval kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k rodinnému zázemí žalobce, když ve spojitosti s přiměřeností ve správním řízení ani nyní v žalobě, jiná neuvedl. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřiměřeným, nezákonným ani nepřezkoumatelným. Naopak, napadené rozhodnutí obsahuje zásadní a relevantní argumentaci žalovaného, která bez ponechání pochybností objasňuje, z jakých

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podkladů žalovaný vycházel, jak je hodnotil a jakým způsobem ke svým závěrům došel, uvedl, proč na základě stejných podkladů a důvodů, jež byly důvodem pro dřívější opakovaná vyhovění žádostem žalobce dospěl k odlišnému závěru. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný jednal zcela v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí dostalo všem stanoveným náležitostem.

28. Je nepochybné, že napadené rozhodnutí zasahuje do soukromého života žalobce, jenž v ČR žije spolu s manželkou a nezletilými dětmi. Soud se proto zabýval otázkou, zda se jedná o zásah, který lze stále považovat za nepřiměřený a dospěl k závěru, že nikoli.
29. Rozhodnutí žalovaného o zrušení platnosti povolení žalobce k trvalému pobytu bylo vydáno s ohledem na pravomocné odsouzení žalobce a výkon trestu odnětí svobody pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Žalobce se přitom trestné činnosti dopustil v době, kdy jeho nezletilé děti byly útlého věku a musel si proto být vědom důsledků, jež bude mít případné odhalení jeho trestné činnosti mj. na možnost jeho dalšího pobytu na území ČR, na možnost podílet se na výchově dětí, na finančním zabezpečení rodiny, jaký bude mít vliv na chod rodiny a vzájemné vztahy.
30. Ve správním řízení bylo prokázáno, že finanční potřeby rodiny zajišťuje především manželka žalobce a žalobce jen částečně, a to navíc příjmem z nelegálního zaměstnání ve výši cca 10 000 Kč, jak vyplynulo z výpovědi manželky. Pokud proto žalobce namítal, že jeho vycestování by mohlo rodinu uvést do stavu hmotné nouze, pak soud má zato, že toto nelze s ohledem na prokázané skutečnosti očekávat. Byť příjem žalobce není pro rodinný rozpočet zanedbatelnou částkou, zároveň nelze předpokládat, že by jeho absence byla s ohledem na příjmy, jichž dosahuje manželka žalobce, likvidační.
31. Je zřejmé, že na straně žalobce a jeho rodiny existují rodinné a soukromé vazby na území ČR, žalobce se věnuje péči o domácnost i výchově dětí, ale jak vyplynulo z výpovědi žalobce, jeho manželky i dětí, činí tak nikoli nadstandardním způsobem a v nadstandardním rozsahu za situace, kdy odůvodněné potřeby dětí a jejich vývoj nejsou oproti jejich vrstevníkům nijak nestandardní. Obě děti jsou již ve věku, kdy se postupně osamostatňují, chodí samostatně ze školy domů a žádná závažná překážka nebrání tomu, aby v případě vycestování žalobce péči o ni zajišťovala pouze matka, neboť žádnou zvýšenou či speciální péči s ohledem na svůj stupeň vývoje a zdravotní stav nevyžadují. V té souvislosti nelze přehlédnout, že v době několikaletého výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody byly dcery žalobce výrazně mladší, přesto již tehdy byla jejich matka schopna péči o ně řádně zajistit. O to více v současné době již nelze dospět k závěru o nezbytnosti setrvání žalobce na území ČR a nemožnosti jeho vycestování. Opakovaně stanovovaná nová doba k vycestování žalobci skončila ke dni 21. 11. 2023 a s ohledem na předchozího řízení byla žalobci poskytnuta lhůta k vycestování v celkové délce 360 dnů, přičemž v této době žalobce nečinil potřebná opatření k vycestování. Ve správním řízení nebyly zjištěny a žalobce ani netvrdil existenci nových skutečností odůvodňujících prodloužení lhůty. Za situace, kdy lhůta k vycestování byla žalobci opakovaně prodloužena, má soud zato, že její další prodloužení by za daných okolností bylo v rozporu s veřejným zájmem na vymahatelnosti rozhodnutí o povinnosti opustit území a tento veřejný zájem již převažuje nad zásahem do rodinného života žalobce,

který s ohledem na výše popsané skutečnosti není nepřiměřený. Správní orgány řádně odůvodnily, proč se na základě stejných podkladů a důvodů rozhodly oproti svým předchozím rozhodnutím žádosti žalobce nevyhovět a to tím, že postupem času již důvod, pro který bylo v minulosti žádosti o stanovení nové doby k vycestování vyhověno, již nedosahuje takové intenzity, jež by byla důvodem pro opětovné vyhovění žádosti jen na základě jeho existence. Vycestováním žalobce nedojede k situaci, že by dcery žalobce zůstaly na území ČR zcela osamoceny, neboť na území ČR pobývá i jejich matka na základě povoleného trvalého pobytu. Správní orgány při vědomí a zvážení rodinných vazeb, rodinné situace i její historie poměřovaly situaci žalobce s veřejným zájmem na dodržování právních pravidel a v té souvislosti zdůraznily, že žalobce již pět let na území ČR pobývá neoprávněně, resp. na základě opakovaných správních řízení ve věci neoprávněného pobytu, přičemž za tuto dobu nezískal žádné pobytové oprávnění, ani nevycestoval.

32. Soud v té souvislosti odkazuje soud na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2021, č. j. 32 A 5/2020 – 29 „[46] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány jsou povinny zabývat se nad rámec povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců i možným porušením čl. 8 EÚLP, který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, či ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30) v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 EÚLP dostatečně konkrétně namítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 – 30). [47] V souladu s čl. 8 EÚLP smí veřejná moc zasáhnout do osobní sféry jednotlivce, pokud tím sleduje legitimní cíl a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. Nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince v kontextu čl. 8 EÚLP může být zpravidla jen dlouhodobý zákaz pobytu.“ či rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 Azs 54/2020 – 32, který se zabýval obdobnými skutkovými okolnostmi a jehož závěry lze aplikovat i na případ žalobce.„[23] Žalovaná při poměřování přiměřenosti přihlédla k rodinné situaci stěžovatele, zároveň však musela zohlednit další okolnosti, zejména zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území České republiky. Stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz s platností od 17. 12. 2018 do 14. 2. 2019. Dne 18. 2. 2019 se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně s tím, že chce vyřešit svou pobytovou situaci, to však zde již pobýval nelegálně, byť pouze několik dní.“ Toto rozhodnutí vyjadřuje nezbytnost zohlednit i další okolnosti, jako je zejména zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území ČR. Všem výše uvedeným požadavkům správní orgány dostály. Soud rovněž podotýká, že znění čl. 8 odst. 2 Úmluvy poskytuje demonstrativní výčet kritérií, která je nutno naplnit, avšak z jejich obsahu lze vyvodit, že jejich cílem je ochrana veřejného zájmu, což, jak žalovaný uvedl, je v daném případě zájem státu na tom, aby se na jeho území nacházeli pouze cizinci, kteří disponují příslušným pobytovým oprávněním. Žalovaný přitom uvedl, z jakých důvodů považuje zvolený postup za nezbytný.
33. Žalobce dále namítal, že v důsledku napadeného rozhodnutí je nejen nucen k vycestování z území, ale současně vzhledem k nesplnění podmínky trestní zachovalosti nemá jistotu, po jak dlouhou dobu se nebude moci za svojí rodinou do

ČR vrátit a hrozí mu tak odloučení na předem nepředvídatelnou dobu. K tomu soud uvádí, že trestní zachovalost se posuzuje ze zákona jen při udělování víza nad 90 dnů a „vyšších pobytových oprávnění (srovnej § 31 odst. 3 písm. a), § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. I při udělování „nižšího pobytového oprávnění se posuzuje míra narušení veřejného pořádku, avšak ta musí být aktuální, což se s ohledem na dobu, jež uplynula od pravomocného odsouzení žalobce, na něj vztahuje jen okrajově, a není proto vyloučeno, aby rodinu do doby získání dlouhodobého pobytového oprávnění rodinu na kratší dobu navštěvoval. Zastavení řízení o žádosti o stanovení nové doby k vycestování tak ani soud nepovažuje s ohledem na výše uvedené za nepřiměřený zásah do rodinných poměrů žalobce.

34. S ohledem na uvedené soud shledal napadené rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu, neboť jeho odůvodnění a závěry jsou v souladu se zákonem o pobytu cizinců, Listinou základních práv a svobod, stejně jako s Úmluvou či Ústavou ČR a se závěry žalovaného se soud plně ztotožňuje. Z tohoto důvodu soud žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, neboť nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně či že jeho závěry byly nepřezkoumatelné nebo nenacházely oporu ve správním spise. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno a není proto nepřezkoumatelné (**výrok I.**).

VII.

Náklady řízení

35. Žalobkyně neměla v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení před soudem úspěšný, z obsahu spisu je však patrné, že mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 16. 4. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.